

nom, když jsou na silnici kameny, nebo dřeva určená k tomu, by bylo zabráněno tvoření vyjetých kolejí. Dovolatelé právem se pozastavují nad tímto přísným výkladem silničního řádu. Předpis § 16 cit. zák. dán je v první řadě v zájmu řádného udržování silnic. Podnět k opatření, aby autobus jezdil hadovitě, totiž jako kdyby byly na silnici dřeva a kameny, nevycházel zřejmě od žalovaného eráru, nýbrž od silničních orgánů, jimž podle §u 4 cit. zák. propůjčena jest vlastnost vrchnostenských osob, jichž příkazů dlužno tedy při používání silnic dbáti. Byl-li takový příkaz, jak bylo zjištěno, šoferu dán ústně a nikoliv symbolicky (§ 16) položením kamenů a dřev, což by byl vzhledem ku těžkému autobusu poštovnímu ne-li zastaralý, jistě nebezpečný způsob vrchnostenského pokynu, pak nemůže býti spatřováno v hadovitém způsobu jízdy, silničními orgány ústně nařízeném, a šoferem zachovávaném své-
mocné porušení předpisů silničního řádu. K tomu přistupuje úvaha, že porušení právní normy, jaké má odvolací soud, ač neprávem, na mysli, nebylo by v příčinnosti právní se škodlivou událostí, která se, jak bylo zjištěno, sběhla za takových okolností a z takové příčiny, totiž z náhlé nevolnosti šoferovy, že s tím předchozí hadovitá jízda šoferova nemá vůbec co činiti, což nejpádněji dokazuje okolnost, že podle zjištění šofer jel bezprostředně před úrazem uprostřed silnice a přece se, byv zachvácen náhlou nevolností, dostal do příkopu, lhostejno, zda do pravého či do levého. Pokud slušelo uvážiti, že normy, o které běží, mají sloužiti také ku bezpečnosti silničního provozu, musí býti zdůrazněno, že podle odvolacího zjištění tato další ochrana řečených norem v tomto případě vůbec nepřicházela v úvahu, poněvadž nebylo ani tvrzeno, tím méně dokázáno, že by v rozhodující dobu a na místě úrazu byla vůbec nějaká frekvence, tedy ani po této stránce nelze mluvíti o zvláštní příčinnosti právní. Dovolací soud vzhledem k tomu, co právě bylo pověděno, nemůže schváliti ani další závěr odvolací stolice, že, kdyby šofer byl jel po levé straně silnice, nemohlo mu auto sjetí do pravého příkopu, poněvadž by mu bylo zbývalo dost času, by auto zastavil. Tu ovšem odvolací soud buduje na svém, protispisovostí stíženém, zjištění, že se nevolnost, která byla příčinou škodlivé události, dostavovala u šoféra znenáhla, a že mohl a musil auto zastaviti, když na něj nevolnost šla, z čehož v dalším odvozuje, že, kdyby byl jel po levé straně silnice, nebylo by mu auto sjelo na pravo do příkopu, nýbrž bylo by se dříve zastavilo, než by bylo dojelo ku pravému kraji silnice. Tím se ocitá odvolací soud v rozporu se svým vlastním zjištěním, ovšem vadným, poněvadž protispisovým, neboť i kdyby se nevolnost dostavovala u šoféra poznenáhla, neznamenalo by to, že by byl býval s to přece jenom auto zastaviti, nežli sjelo do pravého příkopu, když přece musí býti uváženo, že už pouhé vybočení autobusu z původního silničního směru bylo následkem šoferovy nevolnosti, která mu vzala vládu nad řízením vozidla.

Čís. 5622.

Procesní úkon vedlejšího intervenienta není v rozporu s procesním úkonem hlavní strany (§ 18 c. ř. s.), zůstala-li tato v dotyčném směru nečinnou.

Vedlejší intervenient jest oprávněn podati odvolání, třebaš opatrovník hlavní nespéprávné strany projevil s tím nesouhlas, učinil-li tak v rozporu s rozhodnutím opatrovníckého soudu.

(Rozh. ze dne 7. ledna 1926, R I 929/26.)

Žaloba, podaná opatrovníkem manžela o neplatnost manželství z důvodů řu 48 a 60 obč. zák., byla procesním soudem první stolice zamítnuta. Odvolání podal pouze vedlejší intervenient žalobcův. Odvolací soud odvolání odmítl jako nepřijatné. Důvody: Dle ř 19 c. ř. s. musí vedlejší intervenient přijati rozepři v tom stavu, v jakém jest v čase jeho přistoupení, má sice právo na podporu té strany, na jejímž vítězství má právní zájem, ku platnosti přiváděti prostředky útočné i obranné, důkazy nabízet i veškeré jinaké procesní úkony prováděti, procesní úkony jeho jsou však pro hlavní stranu účinné jen potud, pokud neodporují jejím vlastním procesním jednáním. Jelikož zde strana žalující z rozsudku žalobu zamítajícího odvolání vůbec nepodala, ano podáním ze dne 17. května 1925 soudu i oznámila, že nesouhlasí s odvoláním vedlejšího intervenienta, jeví se odvolání vedleším intervenientem do rozsudku prvního soudu podle řř 471 čís. 2, 472 první odstavec a 474 druhý odstavec c. ř. s. nepřijatným a muselo býti odmítnuto odvolacím soudem v řízení neveřejném (ř 473 c. ř. s.).

Nejvyšší soud zrušil usnesení odvolacího soudu a uložil mu, by o odvolání vedlejšího intervenienta dále jednal a rozhodl.

Důvody:

Správně dovozuje odvolací soud z řu 19 c. ř. s., že procesní úkony vedlejšího intervenienta jsou pro hlavní stranu jen potud účinné, pokud nejsou v rozporu s jejími vlastními procesními úkony, a bylo by jeho odmítnutí odvolání vedlejšího intervenienta H-a pro nepřijatnost dle řu 472 c. ř. s. odůvodněno, kdyby hlavní strana, totiž svéprávnosti zbačený Albrecht Egon H., zastoupený opatrovníkem Drem Bedřichem D-em, se byl plátně procesním úkonem, tedy soudním prohlášením, odvolání zřekl. Tomu však tak není. Že Dr. D. sám v zákonné čtrnáctidenní lhůtě nepodal odvolání, není procesním úkonem, nýbrž jeho zameškáním, jež mohlo býti činností vedlejšího intervenienta napraveno, ale nemůže býti s ní v rozporu. Záleží tudíž jenom na tom, zda dodatečné podání opatrovníkovo ze dne 17. května 1925, jímž oznámil procesnímu soudu, že nesouhlasí s odvoláním podaným vedleším intervenientem, může býti pokládáno za plátné vzdání se odvolání dle řu 472 c. ř. s. Otázku tuto dlužno zodpověděti záporně. Jak bylo odvolacímu soudu známo z oznámení samého Dra D-a, přednesl týž z opatrnosti své rozhodnutí, nepodati odvolání, pro jeho důležitost opatrovníckému soudu se žádostí, by bylo vzato na vědomost, vedlejší intervenient předložil pak usnesení zemského civilního soudu v Praze jako soudu opatrovníckého ze dne 13. května 1925, jímž byla žádost opa-

trovníkova zamítnuta a bylo mu uloženo, by nepodal-li sám včas odvolání, ponechal další vedení sporu v druhé a třetí stolici vedlejšímu intervenientu Alexandru princí H-ovi. Usnesení opatrovníckého soudu bylo potvrzeno vrchním zemským soudem i nejvyšším soudem a vešlo v moc práva. Třebas není možno vzhledem k tomu, že usnesení to bylo doručeno teprve dne 23. května 1925, tvrditi, že opatrovník Dr. D. jednal vědomě proti příkazu opatrovníckého soudu, když 17. května projevil nesouhlas s odvoláním, přece se tento jeho projev příčí rozhodnutí opatrovníckého soudu, jenž ho zřídil opatrovníkem, a jemuž podle §u 233 obč. zák. zůstala všechna důležitá rozhodnutí, týkající se jeho chráněnce, vyhražena. Nemůže býti pochybnosti, že za tohoto rozporu není právně rozhodným projev vůle opatrovníkovy, nýbrž usnesení vydané opatrovníckým soudem již před jeho projevem, a to i pro soud procesní. To plyne z ustanovení §§ 1, 6 a 7 c. ř. s., že potřeba zvláštního zmocnění k vedení sporu a jednotlivým procesním úkonům řídí se zákonnými předpisy, totiž předpisy hmotného práva, a že procesní soud jest povinen přihlížeti k nedostatku zákonné plné moci neb potřebného zvláštního svolení k vedení sporu z moci úřední, pečovat o odstranění takových nedostatků, a není-li odstranění možné, zrušiti řízení trpící takovým nedostatkem, jako zmatečné. Vzhledem k těmto předpisům dlužno vykládati ustanovení §u 5 c. ř. s., že předpisy o stranách se vztahují, pokud zákon nerozeznává, také na zákonné zástupce stran, v ten rozum, že jenom ta procesní jednání zákonných zástupců, která se stala v mezích zákonné plné moci neb zvláštních příkazů opatrovníckého soudu, lze pokládati za procesní úkony chráněnce samého, zvláště když tento sám jest pravým pánem rozepře, a opatrovník jest povinen jednati podle zákona a příkazu opatrovníckého soudu. Pro zjištěný rozpor s rozhodnutím opatrovníckého soudu nemůže býti pokládáno prohlášení opatrovníka, že nesouhlasí s podáním odvolání, za platný úkon procesní a platné vzdání se opravných prostředků dle §u 472 c. ř. s. Rozhodnutí odvolacího soudu, jenž vzal přece na ně zřetel a odmítl odvolání vedlejšího intervenienta jako nepřípustné, musilo býti zrušeno, a odvolacímu soudu uloženo, by je jako přípustné vyřídil.

Čís. 5623.

Poskytl-li vymáhající věřitel, jemuž byla původně povolena vnucená správa dlužníkovy nemovitosti a po té, ale dříve nežli byl vnucený správce zaveden, též vnucená dražba téže nemovitosti, na vedení vnucené správy zálohy, jest mu náhradu jich v rozvrhu nejvyššího podání za exekučně prodanou nemovitost příkázati v přednostním pořadí. V knihovním pořadí jest tu pak příkázati i útraty vnucené správy.

(Rozh. ze dne 7. ledna 1926, R I 1068/25.)

Záložně L. byla dne 24. srpna 1923 povolena ku vydobytí pohledávek exekuce vnucenou správou dlužníkových nemovitostí. Dne 26. října 1923 byla též vymáhající věřitelce povolena exekuce vnucenou draž-